ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐπιτηρεῖτε την. Ἂν τυχὸν εἶνε ἔνοχος μπορροῦμε νὰ προλάβουμε τὸ κακό. Ἂν εἶνε πάλιν ἀθῶα θὰ ἦταν ἔγκλημα νὰ τὴν κατηγορήσουμε. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, γι' αὐτὸ σᾶς μίλησα, γι' αὐτὸ ζητῶ τὴν συνδρομήν σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ποὺ μοῦ μιλήσατε εἰλικρινῶς, Ντόου, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔσφιξα μὲ συμπάθεια τὸ χέρι. Ἡ τιμιότης καὶ τὸ θάρρος τοῦ ντετεκτὶβ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι

— Πρέπει νὰ βροῦμε οἱ δυό μας τὴν ἀλήθεια, συνέχισα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βαδίσωμε πρὸς ἕνα ὁρισμένο σκοπὸ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις διὰ τὴν ἐνοχὴν οἱουδήποτε προσώπου. Δὲν ἀρκοῦν ἡ ὑποψίες γιὰ νὰ καταδικάσουμε ἕνα ἄτομο καὶ ἐνόσω αὐτὲς δὲν ὑπάρχουν...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἡ Μαργαρίτα εἰσῆλθε στὸ δωμάτιο. Μᾶς εἶδε νὰ μιλοῦμε ἰδιαιτέρως καὶ μᾶς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε ! Δὲν εἴξερα πὼς εἶσθε ἐδῶ.

— Σᾶς παρακαλῶ ! τῆς εἶπα καὶ τὴν ἐκράτησα. Μιλούσαμε μὲ τὸν Ντόου γιὰ ἄσχετα ζητήματα.

Ἡ μὶς Γκρὰντ ἐνεφανίσθη καὶ εἶπε εἰς τὴν κυρία της :

— Ὁ Γιατρὸς Οὐΐκεστερ, σᾶς ζητεῖ, μίς.

Ἀκολούθησα τὴν Μαργαρίτα. Ὁ Γιατρὸς μᾶς εἶπε ὅτι δὲν παρατήρησε καμμιὰ μεταβολὴ στὴν κατάστασι τοῦ ἀρρώστου. Προσέθεσε ὅτι εἶχε σκοπό, νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα στὸ σπῆτι. Ἀργότερα ὅταν ἔμεινε μόνος μαζῆ μου, μοῦ εἶπε ἔξαφνα :

— Ἀποφάσισα νὰ μείνω ἐδῶ τὴ νύκτα γιατὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε. Πρέπει ὅμως νὰ μείνουμε μόνοι.

Ἐδώσαμε ραντεβοῦ γιὰ τὴν νύκτα, ὅταν ἡ μὶς Τρελόνου θὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν πατέρα της. Εἴμουν ἀνήσυχος, ἀλλὰ μὲ ἀνεκούφισε ἡ σκέψις ὅτι ὁ ντετεκτὶβ, δὲν θὰ φανέρωνε τὶς σκέψεις του σὲ κανένα καὶ ὅτι θὰ ἦταν ὅλη τὴ νύκτα στὸ πόδι. Ἡ μέρα πέρασε ἥσυχα. Ἡ μὶς Τρελόνου ἀναπαύθηκε τὸ ἀπόγευμα καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Ἔμενε ἐκεῖ μὲ τὴν μὶς Γκράντ, ἐνῶ ὁ Ντόου περπατοῦσε στὴν εἴσοδο καὶ κάθε τόσο ἔμπαινε καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ ἰδῆ πὼς ἦταν τὰ πράγματα.

Ὁ γιατρὸς ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ γραφεῖο. Ἀνάψαμε τὰ τσιγάρα μας. Μοῦ εἶπε :

— Τώρα ποὺ εἴμεθα μόνοι μπορῶ νὰ μιλήσω.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά, ὅπως κατὰ τὴ συνομιλία μου μὲ τὸν Ντόου.

— Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ἄρχισε νὰ μοῦ λέει, εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀναστατώσῃ τὸ λογικὸ τοῦ καθενός. Ὅσο περισσότερο τὴ σκέφτομαι, τόσο λιγώτερα συμπεράσματα βγάζω. Μ ι οἱ δύο ὄψεις τῆς ὑποθέσεως ἔχουν ἀντίθετη διεύθυνσι καὶ γι' αὐτὸ τὰ χέρια μας εἶνε δεμένα.

— Γιατὶ δυὸ ὄψεις ; ρώτησα μὲ κατάπληξι τὸν ἰατρὸν Οὐΐκεστερ. Μὲ κύτταξε καὶ σιώπησε γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἡ ἁπλῆ σκέψις ὅτι στὸ κεφάλι τοῦ εὐφυεστάτου αὐτοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρχαν δύο ἀντίθετοι ὄψεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι μὲ ἀνησύχησε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ γιατρὸς εἶπε τέλος μὲ μεγάλη σοβαρότητα :

— Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς δύο ὄψεις. Τὰ γεγονότα καὶ ἡ φαντασία ! Τὰ γεγονότα εἶνε αὐτά : ἀπόπειρα κλοπῆς καὶ δολοφονίας... ὑπνωτικά... καταληψία καὶ ὑποβολὴ σκέψεως. Εἰς τὴν ἄλλη περίπτωσι, ὑπάρχουν πράγματα, ποὺ δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς παρὰ μόνο στὰ βιβλία, καὶ ποὺ δικαιολογοῦν τὴ φράσι τοῦ Ἀμλέτου : «*Ὑπάρχουν περισσότερα πράγματα στὴν γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὀνειρεύθηκε ἡ φανταδία μας...*» Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ *γεγονότα*. Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ προσεβλήθη μέσα στὸ σπῆτι του. Ἀποκλείεται ἐντελῶς τὸ ὅτι ὁ δράστης τῆς ἀποπείρας βρίσκεται μεταξὺ τῶν διαφόρων ὑπηρετῶν. Ὁ Τρελόνου εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ὑγιής, μορφωμένος, εὐφυής. Ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ ὅτι εἶνε ἄνθρωπος μὲ σιδηρένια θέλησι. Ἡ κόρη του, ἡ μόνη κόρη του, κοιμόταν στο πλαϊνὸ δωμάτιο. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀποκλείουμε ἐπίσης ὅτι κάποιος ἐμπῆκε μέσα στὸ δικό του δωμάτιο, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Γιατὶ ὅμως γίνεται ἡ ἐγκληματικὴ ἀπόπειρα καὶ ἐπακολουθεῖ ὅτι ἐπηκολούθησε. Ὁ δράστης — ἢ οἱ δράστ ι ι — δὲν προφθάνουν νὰ τελειώσουν τὸ ἔργον τους. Δὲν ἀφίνουν ὅμως κανένα ἴχνος τῆς διαβάσεως των. Οὔτε μία πόρτα ἀνοιχτή, οὔτε ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τίποτε δὲν μᾶς δείχνει ποιὸς ἐξετέλεσε τὴν ἀπόπειρα.

»Τὴν ἑπομένην ἡ αὐτὴ ἀπόπειρα λαμβάνει χώραν, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σπίτι εἶνε γεμάτο κόσμο. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ἄρρωστο ὑπάρχουν φύλακες, δηλαδή, ἕνας πεπειραμένος ντετεκτὶβ, μιὰ νοσοκόμος, ἕνας σοβαρὸς φίλος καὶ ἡ ἴδια κόρη τοῦ κ. Τρελόνου. Ἡ νοσοκόμος προσβάλλεται ἀπὸ καταληψία καὶ ὁ φίλος Ντόου ἀπὸ ὕπνο βαθύ. Ὁ ντετεκτὶβ εἶνε τόσο ζαλισμένος ὥστε δὲν ξέρει τὶ κάνει καὶ πυροβολεῖ χωρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ καλὰ ἴδιος τί ἐπυροβόλησε καὶ γιατί. Ὑπάρχει ὅμως ἐδῶ ἕνα περιεργότατο γεγονός. Ἡ Τρελόνου, ἡ ὁποία εὑρίσκετο μέσα στὸ δωμάτιο περισσότερη ὥρα ἀπὸ σᾶς δὲν προσεβλήθη καθόλου ἀπὸ ὑπνηλία. Αὐτὸ μᾶς δείχνει ὅτι κάτι τὸ μυστηριῶδες συμβαίνει. Γιατὶ δὲν προβάλλεται καὶ ἡ μὶς ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τοῦ δωματίου ; Ἐπίσης εἶνε περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κ. Τρελόνου, ὁ ὁποῖος ἐζοῦσε διαρκῶς μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ ἦταν συνειθισμένος εἰς τὰ ἀρώματα αὐτά, πειράχθηκε περισσότερο ἀπὸ ὅλους. Πῶς τὰ ἐξηγεῖτε ὅλα αὐτά ; Νὰ σᾶ ; πῶ ἐγώ ; Λοιπὸν ὅσο ἐμβαθύνω στὴν ὑπόθεση αὐτή, τόσο πειὸ πολὺ ἀπορῶ. Δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα νὰ ἀποκοιμηθῇ ἔτσι ἕνας ἄνθρωπος. Τὸ δὲ κυριώτερον σημεῖον αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε ὅτι ἡ μὶς Τρελόνου δὲν ὑφίσταται τὴν ἐπιρροὴν τῶν φαρμάκων. Περνᾶ σῶα καὶ ἀβλαβὴς ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν μικρὴ λιποθυμία της... Εἶνε πολὺ περίεργα ὅλα αὐτά, ἀλήθεια !

Ἄκουα τὰ λόγια του μὲ μεγάλη συγκίνησι.

Τὰ ἐπιχειρήματά του ἦσαν ἀνησυχητικά. Δὲν ἦταν βέβαια τόσο φανερὴ ἡ ὑποψία του ὅπως τοῦ ντετεκτὶβ. Ἀλλὰ ὑποψιάζετο καὶ αὐτὸς ἄραγε τὸ ἴδιο πρόσωπο ; Προτίμησα νὰ προσποιηθῶ πὼς δὲν ἐννοοῦσα. Ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Ὁ γιατρὸς Οὐΐκεστερ δὲν περίμενε νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Ἐξακολούθησε :

— Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ ζητήματος εἶνε πολὺ διαφορετική. Ἐὰν εἰσέλθωμε εἰς τὰ καθέκαστα πρέπει νὰ ἀφίσουμε πίσω μας ὅτι δήποτε ἀνάγεται εἰς τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν ἰατρικὴ πεῖρα. Ὁμολογῶ ὅτι τὰ ἔχω πλέον χαμένα. Μυστηριώδεις σκιαί, ψίθυροι, ἀπόπειραι, λήθαργοι ! Αὐτὰ τὰ αἰγυπτιακὰ ἀρώματα τοῦ δωματίου εἶνε καμωμένα ἀπὸ διάφορα φυτά, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς προσπαθοῦσαν νὰ διατηρήσουν τὸ πτῶμα ἄθαπτον. Ἴσως ἔχουν ἰδιότητας ποὺ ἀγνοοῦμε ἐμεῖς στὴν τόσο πρακτικὴ ἐποχή μας. Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ κ. Τρελόνου εἶνε ἐν γνώσει ὅλων αὐτῶν. Ξέρω μονάχα πὼς εἶνε ἡ χειρότερη ἀτμοσφαῖρα, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ ἕνα ἄρρωστο ἄνθρωπο, αὐτὴ τοῦ δωματίου του. Αἱ ὁδηγίαι του ἐν τούτοις πρὸς τὴν κόρη του, εἶνε σαφεῖς. Δὲν θέλει νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἂν τοῦ συμβῇ τίποτε. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὶς ὁδηγίες τῆς ἐπιστολῆς του φαίνεται ἀσφαλῶς πως περίμενε κάτι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβῇ. Ἴσως τὰ χαρτιά του θὰ περιέχουν καμμιὰ διαφωτιστικὴ λεπτομέρεια... Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γίνει ἔρευνα...

— Μήπως ὑποπτεύεσθε κανένα ; ρώτησα.

— Ἂν ὑποπτεύομαι κανένα ; Ὑποτεύομαι ὅτι βέβαια *κάτι* συμβαίνει. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τίποτε καί...

Στάθηκε ἔξαφνα καὶ κύτταξε τὴν πόρτα.

Αἰσθάνθηκα πάλι κάποια ἀνησυχία.

Ἔξαφνα ἄνοιξεν ἡ πόρτα καὶ ἡ μὶς Μαργαρίτα εἰσῆλθε στὸ δωμάτιο.

Ὅταν μᾶς εἶδε, στάθηκε μὲ ἔκπληξι, τὴν εἶδα μάλιστα νὰ κοκκινίζῃ.

— Ὤ, μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ πρωΐ. Σᾶς διέκοψα. Σᾶς ζητοῦσα ὅμως, γιατρέ μου, γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν μπορῶ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε, ἀφοῦ εἶσθε ἐδῶ. Εἶμαι κατακουρασμένη καὶ φοβοῦμαι πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἀνθέξω στὸ ξενύχτι. Ἄλλωστε δὲν θὰ χρησιμεύσω σὲ τίποτε, ἀφοῦ εἶμαι σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση...

— Πηγαίνετε ! ἀπήντησε ὁ γιατρός. Πηγαίνετε καὶ κοιμηθῆτε ἥσυχα ! Ἔχετε μεγάλη ἀνάγκη ἀναπαύσεως, μίς. Ὅταν σᾶς εἶδα ἀπόψε ἐφοβήθηκα μήπως προστεθῇ καὶ ἄλλος ἄρρωστος στὸ σπῆτι.

Ἐκείνη ἀναστέναξε. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ βαθὺ καὶ σοβαρὸ βλέμμα, ποὺ μοῦ ἔρριξαν τὰ ὡραῖα μεγάλα μαῦρα μάτια της, ἐνῶ μοῦ ἔλεγε :

— Θὰ προσέξετε τὸν πατέρα ἀπόψε ; Εἶμαι τόσο ἀνήσυχη ; Κάθε στιγμὴ μοῦ φέρνει νέους φόβους. Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πειά. Ἂν δὲν κοιμηθῶ καλὰ τὴ νύχτα, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ. Δὲν θὰ κοιμηθῶ στὸ δωμάτιο μου ὅμως. Φοβοῦμαι γιατὶ κάθε ἦχος θὰ μὲ τρομάξῃ τὴ νύχτα. Ἐὰν ὅμως συμβῇ τὸ παραμικρὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ξυπνήσετε ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ μὶς ἔμενε ἐκεῖ καὶ ὁ Ντόου ἐρχόταν κάθε τόσο.